מפרש בפ"ב דבכורות (דף יד.) בדאיעבר לפני פדיונה ואתיליד לאחר

פדיונה דלית ליה תקנתא ליקרבינהו מכח קדושה דחויה אתי ליפרקינהו לה אלימי למתפס פדיונן אבל נתעבר לאחר פדיונה ולד לבי ואיל

נינהו ומותרין ליו ובקדשי בדק הבית

אפי׳ דאיעבור קודם פדיונם שרו דלא

אקדשינהו אלא לדמי ולא חמירא

קדושתייהו כולי האיניו: חל על הכל.

אפי׳ על האבנים ועל העלים: ומועלין

בגידולן. מפרש טעמא בגמ':

בבז' יחו מר מה הקדשום

לבדק הבית. ואפי׳ בהמה במשמע:

מאן פנא. דאפי׳ בהמות אי אקדשינהו

סתם דלא אמר למובח אמרינן לבדק

הבית אקדשינהו דלא כר׳ יהושע:

ודמיהן יפלו עם שאר נכסים כו'.

הסבר ר' אליעזר סתם הקדשות לבדק

הבית ואפי׳ בהמה ומיהו כל הראוי

למזבח כשהוא פודהו מיד הגזבר אינו

פודהו אלא למזבח דאינו יוצא מיד

מזבח לעולם כדתניא לקמן [לג:] בהאי

פירקא המתפים תמימים לבדק הבית

כשהן נפדין אינן נפדין אלא למזבח:

ר' יהושע חומר כו'. חלמה מידי דחזי

למובח סתם קדושתיה למובח: ופליגא

דרב אדא. הא ישדאוקמיה מתני׳

כרבי אליעזר פליגא אדרב אדא דאמר

לר"א נמי סתם מקדיש בהמה למזבח

מקדים לה והכא היינו טעמא משום

דאין אדם חולק נדרו חליו לחדא

קדושה וחליו לחדה קדושה: חדם חולק

אם נדרו. זכרים לעולה ונקבות לדמי

עולה דשלמים ליכא למימר דליקרבו

בלא פדיון דכיון דאיהו אכיל להו אתי

לידי מעילה לו דמסתמא לא אמר

שלמים נינהו וכיון דהקדיש הכל אינו

יכול ליהנות מהן: אלא בהמה. כל

בהמותיו אפילו רבי אליעזר מודה

דאע"ג דאיכא נקבות הואיל וחזיין

כל הבהמות למזבח אמרינן סתמייהו

למזבח וזכרים יקרבו עולות ונקבות

ימכרו ללרכי שלמים ודמיהן עולה הואיל דאיכא למימר (ג) כל הנדר

למזבח: אלא ללישנא המא. דאמר רב

אדא בעדר שהוא מחלה זכרים ומחלה

נקבות לאן א"ר אליעור אין אדם חולק

נדרו חליו להקרבת הגוף וחליו

להקרבת דמים ואפילו ליכא שאר

נכסים ואיכא למימר (ד) דכל הנדר

למזבח פליג רבי אליעזר אמאי תני

דמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק

הבית הא זימנין דליכא שאר נכסים

כלל: שפויי ונבייה. שאם הקדיש אילן

לבדק הבית יש מעילה לם בשפאין אם

שפאו ויש מעילה גם בנבייתו עליו

שנושרין בימות החורף והויין לו לזבל:

לה חלב המוקדשין. חלב של מוקדשין. גבי

קדשי מובח נקיט תורין (ה) להולגבי

מזבח וגבי קדשי בדה"ב נקט תרנגולת

ולא תורין דאורחא דמילתא נקט דאין

דרך להקדיש לבדה"ב דבר הראוי

למזבח: חמורה. רבותא היא דאע"ג

דטמחה היא חיילא עלה קדושת

בדק הבית כדבר טהור: גידולין

דחזו למובח. כגון ולדות קדשים לח:

מתני׳

מ) בכורות יד., כ) נעיל יג.,
 ג'עיל יב., ד) שס, ה) [משלי.
 ע' שקלים פ"ד מ"ה ומ"ו. וע'
 מו' כרימות ו. ד"ה מפרישין. (ג'
 קה"י)], ו) לעיל כ. וש"ל [שקלים

פ"ד מ"ון, ז) מעילה יב:, ה) נע׳

לעיל כה: תו' ד"ה דת"ק. ג'. (קה"י)],

ב א מיי׳ פ״א מהלכות איסורי ב א מייי פיים מהכנות היסורי מובח הלכה יא: ג ב מיי פייח מהלי מעשה קרבנות הלייב: ד ג מיי פייח מהלי מעילה הלכה

: 2

ג: ה ד מיי' פ״ה מהלכות ערכין הלי ז ופ״ו הלכה א: ז ה מיי' שם פ״ו הלכה ח: ז ו מיי ש״ה מהלכות מעלה

הלכה ו: ח ז מיי׳ פ״א מהלכות תמורה

הלכה יא:
הלכה יא:
מ ח ט מיי שם הלכה טו:
י י מיי פ"ה מהלכות ערכין
הלכה ז וע"ש:

יא כ מיי׳ פ״ה מהל׳ מעילה כל"מו מו"ם:

מוסף רש"י

המקדיש נכסיו. לכלק הכית (זבחים קג.). ראויה לגבי מזבח. ובחים (1.0. ראויה לגבל מזבח. ממרו ממימים (20), זכרים ימכרו לצרכי עולות. זקייל (לקמן מסימים ממימים לנדק הבים כסקו נפדין אין נפדין אלו למזבח כסקו נפדין אין נפדין אלו למזבח של הלוי למובח אין מובח לעולם (20). ודמיהן יפלו עש אר נכסים לבדק הבית. עם שאר נכסים לבדק הבית. בם שאו בכסים לבוק והביונ: דקסבר ר"א קתם הקדשות לבדק הבית ואפילו בהמה, ומיהו מידי דחזי למובח אינו יולא מידי מובח לעולם, ור' יהושע סבר לא שביק לעולם, ור' יהושע סבר לא אינים קדושת מזכח ומקדים לכדק הבית מידי דחזי למובח, הילכך מסתמת למובח הקדשינהו והן עלמן יקרבו עולות (לעיד ב.). זכרים הן עצמן יקרבו עולות. לשם אותו האיש, דקסבר אדם חולק הקדישו, ואע"ג דמקדיש סתמא דעתיה הוה להקריב למזבח הראוי לו, ונקבות ימכרו לצרכי שלמים עד שימכרו, דכיון דמקדיש סתמא הכל החדיש הראוי למזבח. קמננה הכב הקדים הכחדי לנהפנה, דומים דבדק הבית שכולו קדוש, הלכך לדמי עולה אקדשינהו (זבחים קג.) ויביאו בדמיהן עולות דסתמייהו לעולה אקדשינהו (דעיד ב. בד"א בקרשי מזבר.
בר"א בקרשי מזבר.
דהואיל וחלב ובילים איטן כאויין
למוכח, הלכך אין מועלין כהן, אבל
למוכח, הלכך אין מועלין כהן, אבל
וקדושה בקדשי בדק הבית. הואיל
וקדושה דמים הן וכלן כאויין
לבדק הבית, אפילו אם הקדיש
מרנולת והי, דמועלין בין בבילים
מרנולת והי, דמועלין בין בבילים בין בחלב (מעילה יב:).

שינויי נוסחאות

א) מחיכת מה עד חיכת בקדמי נרשם על כל כל מד מיכת מיכה קו למעלה להורות כי לפ"ד ראו למחקף (ש"ח) או היה בקדמי במ"ד (ש"ח) הוא לבחבים (ש"ח) דו לה דקדשי מוכח (ש"ח) דו מוכח מהיא מוכח (ש"ח) דו מוכח מהיא ותכו (ש"ח) | נותנין. מגא הבי מילי א"ר (ש"ח) | ני מקדש משלי (ש"ח) | מיבות כר אתר מר נמחק (ש"ח) ען הבית מחן תנח דסתם הקדשות לבדה"ב א"ר דרחם הקרשות עבדה בי פ"כ מייל חל על הכל נמחק (ש"ח) יו אותן. מ"א רבי אליעור היא (ש"ח) יאן מאר המנן, מ"א ביל למנן, יבן נכסים יפלו לבדה"ב, במאי פליגי ושאר נכסים לבדה"ב, במאי פליגי ר׳ אליעזר סבר אין אדם חולה את נדרו מדנקבות לא אקדשינהו נדרו מדנקבות לא אקדשינהו לעולה זכרים נמי לא אקדשינהו לעולה, ור' יהושע סבר אדם חולק את נדרו, ופליגא דרב אדא בר אהבה דאמר רב אדא בר אהבה אחר רב בעדר שכולו זכרים לא בעדר שיש בו זכרים ונקבות. ל"א אמרי לה אמר רב אדא אמר רב בשלא החדיש אלא בהמה לא פליגי בשנה סקרים חומו באחם לנו פלינה דלא שביק אינם קדושת הגוף וכר כי פליגי כשיש שאר נכסים עמה דר' אליעזר סבר אין אדם חולק את נדרו דמדשאר נכסים לבדק את נדרו דמדשאר נכסים לבדק

ולדן וחלבן אסור לאחר פריונן. בבכורות (דף יד.) מוקי לה ולדן וחלבן. יח נפקא לן לעיל [ע"א] בס"פ כל האסורין (ט בשר ולא חלב. ולדן ואוליד קודם פדיונם אמר לעיל בפרק אלו קדשים (דף יז:) אם לרבות

ואי איעבור לוו לאחר פדיונס ולד איל ולבי מיקרו אלא ודאי מיירי דאיעבור קודם פדיונם ואוליד לאחר פדיונם דלא מהני להו פדיון אמן שהן תמימים במעי אמן אפי׳ אם יפול בהן מום כשיולדו אינן מותרין כדתניא התם דלא אלימי למיתפס פדיונם והם קדושין דכיון דאיעבור לפני פדיונס קדשו מיד למ"ד במעי אמן הס קדושים ואפי׳ למאן דאמר בהוייתן ובשעת הויית אמן חולין מכל מקום תפסינהו לחו קדושה בשעת הוייתןח): הא קדשי בדק הבית נותנין מנא ה"מ. מימה אלא מאי עבדינן מינייהו אי לא דיהבינן להו לאומנין בשכרן לחזק בדק

הבית ואומר מורי הרמ"ר דס"ד מותר לקנות אלא עלים ואבנים שהן לורך הבנין וקדושתן נשארה עליהן אבל ליתן לאומנין בשכרם להוליאן לחולין אסור אלא לט] מתנדבין מעות בפני עלמן לפרוע לאומנין משום הכי איצטריך קרא דמאותן עצמן שהוקדשו נותנין לאומנין:

זכרים ימכרו לצרכי עולות. מו משום דקיימא לן לקמן (דף לג:) דמתפים תמימים לבדק הבית אינן יולאין מידי מזבח ורבי יהושע סבר זכרים יהרבו עולות דלא שביק איניש קדשי מובח ומקדיש קדושת דמים אלמא לר' יהושע אין סתם הקדשות לבדק הבית:

ופליגא דרב אדא בר אהבה. דאמר אפיי לר׳ אליעזר אין סמס הקדשות לבדה"ב והכא היינו טעמא משום דאין אדם חולק נדרו וכיון שיש כאן מא]הנקבות לריכות לימכר:

לאתויי שיפוי ונבייה. ומיירי במקדים את מבן הקורה דאי בגוברים שלקחו עלים אומר במעילה סוף פרק ולד חטאת (דף יד.) דאין מועלין בשיפוי ולא בנבייה והשתח לריך לומר פירוש מחי מה שאין כן בקדשי מובח היכי שייך שיפוי ונבייה בקדשי מזבח וי"ל כגון מקדיש שני גזרי עלים למערכה:

ומועלין בגדוליהן לאיתויי מאי. הלשון קשה דה"ל למימר למעוטי מאי: ראפי במ"ד מועדין מגן מובח ה"מ גירולי רחזו למובח. פירש רש"י כגון וולדות ^{מר]} ולי נראה דודאי וולדות אינן קדושים מטעם גידולין אלא מטעם דכתיב יהיו לך (לעיל יז:) אלו וולדות וע"ק דלא אשכתנא שום תנא דאית ליה מועלין בגידולי מזכח דודאי בגידולי קדשי בדק הבית אשכחנא תנאי דפליגי במעילה (דף יג.) אבל בקדשי מובח לכ"ע אין מועלין הרמ"ר דשמא היינו זעירי יאומר מורי דאמר במעילה פרק ולד חטאת (דף יב:) המקיז דם לבהמת קדשים מועלין בו ופריך עלה רב המנונא והתנן חלב מוחדשין ובילי תרנגולים מהן לא נהנין ולא מועלין ומדפריך ליה מגדולין אלמא חשיב דם לגידולין ולהכי קאמר אפילו למאן דאמר מועלין בגידולין וה"פ אפילו למ"ד יש מעילה בדם ה"מ דם

דחזי ליזרק אבל גידולין כגון חלב המוקדשין

וביני תורין לא:

הבית וכרי, כי יהושע סבר אדם חולה את נדרו. בשלמת להאי דאמר כי פליגי כשיש שאר נכסים היינו דהמני ודמיהו יפלו כרי אלא להאי

באיעבור קודם פדיונם ואוליד לאחר פדיונם דאי איעבור ולד בעלי מומין או ליקרב למאן דאית ליה או לרעייה למאן דאית ליה

אולדן יוחלבן אסור לאחר פדיונן והשוחטן בחוץ חייב יאין נותנין מהן לאומנין בשכרן מה שאין כן בקדשי בדק הבית יש בקדשי 🗗 בדק הבית ישסתם הקדשות לבדק הבית סיהקדש בדק הבית חל על הכל יומועלין בגידוליהן ואין בהן הנאה מלבעלים: גכז' וכללא הוא דכל קדשי מזבח עושין תמורה והרי עופות דקדשי מזבח הן יותנן יהמנחות והעופות אין עושין תמורה כי קתני אבהמה והרי ולד מקדשי מזבח הוא מותנן אין מהולד עושה תמורה הא מני ר' יהודה היא דאמר ולד עושה תמורה והרי תמורה עצמה דקדשי מזבח סיותנן שאין תמורה עושה תמורה כי קתני אעיקר זיבחא השתא דאתית להכי אפי' תימא רבנן כי קתני אעיקר זיבחא: ואין נותנין מהן לאומנין כו': הא קדשי בדק הבית נותנין מא"ר אבהו דאמר קרא יועשו לי מסמשלי: יש בקדשי בדק הבית יוכו': אמר מר סתם הקרשות לבדק הבית יוחל על הכל מאו תנא א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן יודלא כר' יהושע יו דתניא יהמקדיש נכסיו והיה בהן בהמה ראויה לגבי מזבח זכרים ונקבות רבי אליעזר אומר זכרים ימכרו לצרכי עולות ונקבות ימכרו לצרכי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית רבי יהושע אומר זכרים הן עצמן יקרבו עולות ונקבות ימכרו לצרכי שלמים ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים יש לבדק הבית ופליגא דרב אדא בר אהבה ים דאמר רב אדא בר אהבה אמר רב בעדר שכולו זכרים אפי' ר' אליעזר מודה דלא שביק איניש קדשי מזבח ומקדיש לבדק הבית לא נחלקו אלא בעדר שיש בו מחצה זכרים ומחצה נקבות יח (ש) ור' אליעזר סבר אין חולק את גדרו ומדנקבות לאו עולות זכרים גמי לאו עולות ור' יהושע סבר ייי חולק את נדרו ל"א אמרי לה אמר רב אדא בר אהבה אמר רב בשלא הקדיש אלא בהמה אפי' ר"א מודה דלא שביק איניש קדשי מזבח ומקדיש לבדק הבית לא נחלקו אלא כשיש שאר נכסים עמהן שור"א סבר אין אדם חולק את נדרו מדשאר (6)

אמר רב פפא יז לאתויי ייז (בקדושת מזבח) מחלב המוקדשין וביצי תורין מסכדתניא "חלב המוקדשין וביצי תורין לא נהנין ולא מועלין בד"א בקדשי מזבח מאבל בקדשי בדק הבית הקדיש תרנגולת מועלין בביצתה חמורה מועלין בחלבה ואפילו למאן דאמר מועלין בגידולי מזבח ה"מ גידולין דחזו למזבח אבל גידולין דלא חזו למזבח אין מועלין 🕫 בהן:

תורה אור השלם

וְעשׁוּ לִי מִקְדָשׁ וְשְׁבַּוְתִי בְּתוֹכָם: שמות כה ח

הגהות הב"ח

(ה) גמ' דרבי אליעזר סבר: (ב) רש"י ד"ה ולדן וכו' כל האסורין אמר בשר: (ג) ד"ה אלא בהמה וכו' למימר הכל גדר למזבח: (ד) ד"ה אלא וכו'

הגהות הגר"א

רבינו נרשום

מ**עומי תמורה.** ולד דלאו עיקו זיבחא נינהו ומיתוקמא מתניתין אפילו כרבנן: ר' אליעזר אומר אפילו כרבנן: יה קיי הרבני זכרים ימכרו לצרכי עולות ונקבות [ימכרו] לצרכי (להביא) שלמים. משום דתניא המקדיש ומימים לבדק הבית כשהן נפדין אין נפדין אלא למזבח שכל דבר זראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם: ודמיהן יפלו לבדק אמר זכרים עצמז יקרבו עולות. לקרשי מזבח משום דקדשי בדק הבית הן כולן לה' ועולה כולה לה' הילכך זכרים עצמן יקרבו כליל: ימכרו ויביא בדמיהן עולות. רקסבר ר' יהושע אדם חולק את וקטבו די חוש או חוק או נדרו: המקדיש נכסיו. כלומר דמאי דאית בהו דחזי למזבח לא שביק קדושת מזבח ומקדיש לבדק הבית אלמא בהמה למזבח ישאר נכסים לבדק הבית: ור ושאר נכסים לבדק הבית: ורי אליעזר סבר אין אדם חולק את נדרו. המקדיש סתם אלא הכל לבדק הבית דמה נקבות לא מצי אקדשינהו לעולה אף זכרים נמי לא אקדשינהו לעולה דאין אדם חולק נדרו הילכך אלו ואלו ימכרו . דמיהן יפלו לבדק הבית. והאי דמיתן יפלו לבוץ חבית: חולק דקאמר ר' אליעזר אין אדם חולק את נדרו דזכרים לא אקדשינהו אלא לדמי היינו **פלינא דרב אדא** בר אהבה דאמר רב אדא בר אהבה בן אוברו אמו דב או אבו הדבה כו׳: דאפילו ד' אליעור מודה דאין עצמן יקרבו עולות. אלא כי פליגי בעדר שיש בו כו׳: ור' יהושע סבר אדם חולק, ווכרים יקרבו עצמן עולות ונקבות ימכרו ויביאו בדמיהן עולות: הקדש בדק הבית חל על כל דבר: אמר רבינא לאייתויי שפויי ונבייה. שאם הקדיש עצים לבדק הבית חל זקדש נמי על שפוי על הנסורת שנופלין כשכורתין אותו ועל הנבייה על העלים שנפלו ממנו : מועלין בעצים ולא בשפוי ונבייה ומועלין בגידולין: לאיתויי חלב של הקדש. דבהמת קדשים בדק הבית וביצי תורין דקדשי בדק הבית דמועלין נמי באותן גדולי הקדש כדתנן חלב כו': בד"א בקדשי מובח, דלא חזו הני גידולין בקרשי מוכח. דלא חזו הני גידוליק! למזכח: אבל (אלא) בקרשי ברק הבית. אפי בחמור של קדשי ברק הבית מועלין נמי בחלבו אע"ג דלא חזי לאכילה: ואפילו לבאן דאמר מועלין בנידולי מזכח. הכא

(נמי) בהני גדולי כגון חלב וביצי תורין דלא חזו למזבח אין מועלין: ו**אין בהן הנאה לבהנים.** בהקדש בדק הבית אפי׳ בשפויי ונבייה דבדק

הפת וכר, ר' יישוע שבר חדם חולק מה דרו, בשלת להא ימוער בדק הברק בשפריי וובייה דבדק הבית הפים שלת נכקים לייעו לא להאי המת כי פליני נעדר שים בי זכרים ותקוח אי לכים אל נכקים לייעו דמים, ושלו להמי שלת נכקים, כך הבי דפועלין בהן:

הבי דפועלין בי וזכרים ותקוח אי לכים אל נכקים ליתוי דמים, ישלו לנתים שלת נכקים, כך בי לישור קבר שים בי זכרים ותקוח אי לכל המים (חול ליתוי שלת נכקים ליתוי דמים, ישוע הבי המולק משים שלת נכקים ליתוי דמים, שלת בי א משים שלת נכקים לה בר בלמת ביישור מולים מולק משים שלת נכקים לת לדוב בל"א (שים ל"ם ל"ל לתת, ל"ל מלחי מל לתר ל" פפל שלת ל"ל לתר ל"ל פל מתר ל"ל מתר ל"ל מתר ל"ל מתר ל"ל מתר ל"ל מתר ל"ל מתר לקדשי מזבח יש בהן הנאה לבהגים בהן בל"ל לתת, לל מתר ל"ל מתר לקדשי מזבח יש בהן הנאה לבהגים בהן בל"ל לתת, לל מתר ל"ל מתר לקדשי מובה יש בהן הנאה לבהגים בהן בל"ל לתת, לל מתר ל"ל מתר לקדשי מובה יש בהן הנאה לבהגים בל ל"ל לתת, לל מתר ל"ל מתר לקדשי מובה יש בהן הנאה לבהגים בל למתר ל"ל מתר ל"ל מתר ל"ל מתר לקדשי מובה א א מורהניא בהנים מיניהו. ס"א ואין בהן הנאה לבהגים אמר רבינא אפילו שפוי ובייא לא מורהניא בהנים מיניהו. ס"א ואין בהן הנאה לבהגים בל הקדש, מסם וכי ל"ל מתר מתר ל"ל מתר ל"ל מתר מתר ל"ל מתר

נכסים לא לקדשי מזבח בהמה נמי לא לקדשי

מזבח ורבי יהושע סבר אדם חולק את נדרו

ייו ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית

בשלמא ללישנא בתרא היינו דקתני עם שאר

נכסים לבדק הבית אלא ללישנא קמא ליתני

יפלו לבדק הבית יחוא תניא גמי הכי ודמיהן יפלו

לבדק הבית: הקדש בדק הבית חל על הכל:

לאיתויי מאי אמר רבינא ילאיתויי שפויי

יש וניבא: ומועלין בגידוליהן: לאתויי מאי